

1. s. i advent 2011

Salmer:

74, Vær velkommen

87, Det første lys

123, 7

85, Op, Zion

78, Blomstre som en rosegård

439, 2

83,2 Glæd dig, Zion, glæd dig jord

80, Tak og ære

Prædiken om ”at advente”

"Adventstid i decemberkåbe

at leve er altid at vente og håbe.

Håbet gør os forventningsspændte,

at leve er altid at håbe og vente”.

Sådan lyder første vers i et digt af Johannes Møllehave. ”At leve er altid at håbe og at vente” – skriver Møllehave. I dagens anledning virker det oplagt at ændre lidt på ét af ordene, - så sætningen lyder: ”At leve er altid at håbe og at *ad-vente!* I dag er det første søndag i advent. Advent er forberedelsestiden frem mod jul. Adventstiden handler om at vente. At *advente* Herrens komme. Adventstid er ventetid.

Hvordan er det med os mennesker af i dag – og ventetid? Vi vil ikke vente! Hverken på julen eller noget som helst andet. Intet er vi blevet dårligere til end at vente. Vi gør os stadig større anstrengelser for at komme enhver ventetid til livs. Vi vil ikke vente på bussen eller i indkøbs-køen. Vi vil ikke vente to sekunder på at komme på internettet eller hele året med at få det, vi ønsker os til jul.

Vi vil ikke vente. Så vi tager *forskud* på glæderne og hænger julepynt op i butikkerne fra midt i oktober! Vi tager forskud på glæderne og ender måske med at fejre mange små juleaftener gennem hele december måned? Er advent blevet til ”tag på forskuds-tid”- i stedet for forberedelsestid? Og det, fordi vi ikke kan lide at vente?

Hvorfor kan vi mon ikke det? De hurtige svar lyder: det har vi ikke tålmodighed til. Det gør os rastløse. Det er spild af tid. Er det svar nok? Eller er det mon sådan, at vi ikke lide at vente, fordi der er noget sårbart ved det? Sårbart, fordi man udleverer noget af sig selv til det, man venter på? Sårbart, fordi man kan miste lidt af sig selv, hvis det så ikke bliver, som man ventede? Hvem kender ikke det desillusionerede menneske? Det menneske, der er holdt op med at vente sig noget som helst – i hvert fald noget som helst godt!...

Et sådant menneske var Møllehaves farmor. Min farmor – siger han et sted – ”min farmor tog alle sorger på forskud. Det hele ville ende galt. Hun var ikke glad et øjeblik uden at tænke på alt det forfærdelige, der skulle ramme os alle sammen – siger Møllehave.

”Det ender galt. Det går aldrig godt. Sådan siger vi, når håbløsheden og mismodet får krammet på os. Sniger sig ind ad usikkerhedens og bekymringernes sprækker. Når håbets flamme bliver til en osende væge ... Når vi venter os det værste. Som Møllehave fortæller, at hans farmor gjorde det: ”Hun kom altid med sine sorger og bekymringer, og det må indrømmes; at de, som tiden gik, gik i opfyldelse alle sammen. Ulykkerne og døden ramte hende – og det havde hun altid vidst og derfor havde hun ikke kunnet nyde et eneste øjeblik. Farmor lærte os *ikke at vente for meget*” slutter Johannes Møllehave.

I Israel – og dermed også i Nazareth – ventede de sig meget. De havde de ventet længe. De havde ventet længe på Messias. Nu kommer Jesus så og siger, at de ikke skal vente længere. Men er han så alligevel den og det, de har ventet?

Jøderne ventede en Messias med magt og med sværd. En Messias kun for dem og deres. Ikke også for fattige enker og spedalske, som ikke hørte til deres eget folk. En Messias, som ville tage hævn.

Da Jesus læser op fra profeten Esajas´ Bog, slutter Han med ordene om ”et nådeår fra Herren”. Hos Esajas lyder den næste sætning: “og en hævn dag fra vor Gud!”, men den sætning

udelader Jesus og siger til alle i synagogen: I dag er det skriftord, som lød i jeres ører gået i opfyldelse. Han kunne lige så godt have sagt: ”I mig er det skriftord, som lød i ører, gået i opfyldelse”, for Jesus er Messias. Lige der - i synagogen i Nazareth – bliver det advent! Messias er kommet. Men han er *slat ikke som forventet*. Så folkenes sårbarhed slår over i vrede. De dræber ikke Jesus. Men de dræber *det håb, han kunne have tændt i dem*. Det er alvorligt – for” livet er altid *at håbe og vente*”.

Hvad er livet – hvad er vi - uden håb? Håbet, som holder os oppe. Håbet, som klynger sig til *muligheden*. Muligheden for, at vores skuffelser ikke går opfyldelse. Muligheden for, at ”det ender godt”.

Hvad er julen uden advent? Advent er håbstid. Advent er ventetid. Store ting kan ske, mens man venter. Det ved den vordende mor alt om! Hun venter – venter sig. Venter sig det største - *i det mindste*. Tiden går – stille og roligt. Barnet udvikler sig, får fingre og tæer - uden moderen gør noget som helst for det. Her er ingen jule-stress. Barnet kan ikke tages på forskud. Ventetiden er vigtig. Når ventetiden er omme, får hun den største gave.

Ventetid er vigtig tid. Sindet og sjælen skal kunne følge med. Der skal være tid til at gå og glæde sig. Tid til at tænke og reflektere. Tid til at tænde lys.

I adventstiden tænder vi et lys en gang om ugen. Et for at vente, et for at længes, et for at håbe og et for fødslen af Ham, der hverken skuffede eller indfrie de forventningerne. ***Han overbød dem!*** Var og gjorde langt, langt mere, end man kunne forvente.

Han er og gør stadig langt mere, end vi kan forvente. Derfor skal vi vove at vente, længes og håbe. For hånd i hånd med sårbarheden går troen. Troen *bier - den venter og forventer* det bedste fra Ham, som kommer og giver os aflastning fra alt det, *vi venter af os selv*. I en tæt besat december måned – og i hele det nye kirkeår!

Derfor vil jeg slutte med et vers fra et andet digt af Johannes Møllehave. Det lyder:

”Vi venter på det lys, Vorherre tændte,
som hyrderne og hele verden så.
Og det er altid glædeligt at vente,
når det er glæden selv man venter på”

Glædelig ventetid. Glædelig advent!